

ROGUE ONE

STAR WARS STORY™

ALEXANDER FREED

Star Wars Rogue One

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Alexander Freed

Star Wars - Rogue One – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROGUE ONE
STAR WARS STORY™

ST
WA

AARS

TM

ROGUE ONE

STAR WARS STORY™

ALEXANDER
FREED

NÁMĚT
JOHN KNOLL A GARY WHITTA

SCÉNÁŘ
CHRIS WEITZ A TONY GILROY

EGMONT
Publishing

Original title: *Rogue One: A Star Wars Story*
Written by Alexander Freed

Copyright © 2017 Lucasfilm Ltd & ® or ™ where indicated
All rights reserved

First published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC, New York

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Na Pankráci 30/1618,
140 00 Praha 4, v Praze roku MMXVII jako svou 5091. publikaci

Z anglického originálu *Rogue One: A Star Wars Story*
přeložil Pavel Klimeš

Odpovědný redaktor Jan Jaroš
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-3974-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4950-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4951-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4949-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

www.albatrosmedia.cz
www.egmont.cz

Před dávnými časy, v předaleké galaxii....

ROGUE ONE
STAR WARS STORY™

PROLOG

GALEN ERSO NEBYL dobrý farmář. Byla to jen jedna z jeho mnoha chyb, ale také důvod, proč byl stále naživu.

Muž rozličnějších talentů – jiný Galen schopný vytušit, jakým koloniálním plodinám se bude dařit v půdě cizího světa, nebo zjistit, zda seschlý strom nezahnívá, bez toho, aby musel odloupnout jeho kůru – by se unudil. Jeho mysl zahálejší při práci na poli by se vracela k věcem, kterých se zřekl. Takový Galen by, ať už vědomě, nebo jen ze zvyku, vyhledával právě tu práci, která ho přivedla do vyhnanství. Zíral by do nitra hvězd a formuloval by teoremy kosmického významu.

Časem by tím na sebe *upoutal pozornost*. Jeho posedlost by ho jistě nakonec zahubila.

Přesto měl nezkušený farmář k zahálce velmi daleko; skutečný Galen, který obýval svět reality a nikoli planých fantazií, tedy neměl problém vyplnit plynoucí dny na Lah'mu, aniž by sklouzával k pokušení. Odebral vzorky bakterií z balvanů, které zde zůstaly po prehistorických sopkách, a s úžasem se podíval na věčně zelený mech, trávu a plevel, které zřejmě dokázaly vyrašit na jakémkoli povrchu. Pozoroval nespo-

četné kopečky svého pozemku a byl rád, že svou novou profesi ještě zcela neovládl.

Tyto myšlenky utvořil jako rovnici a pak vyhlédl z okna přes své úhledné řady pučící mrakuřice k černé půdě pláže. Blízko záhonů si hrála malá dívka a posílala svou hračku vojáka do dobrodružství v hlíně.

„To už zase ryje? Přisahám, že ode mě se výraz *povrchový důl* nenaúčila, ale jestli ho nepřestane vytvářet, tak budeme příští rok o hladu.“

Ta slova jen pomalu pronikla Galenovým soustředěním. Když je uslyšel, porozuměl jim, usmál se a zavrtěl hlavou. „Zemědělství droidi ty díry zasypou. Nech ji být.“

„Ach, já jsem jí ale nic udělat nechtěla. Tu holku máš na starosti ty.“

Galen se otočil. Lyřiny rty se zkroutily do úsměvu. Usmívat se opět začala toho dne, kdy opustili Coruscant.

Už se chystal odpovědět, když vtom se obloha rozezvučela zahřměním nepodobným hromu. Jedna část Galenovy mysli zúžila své soustředění a vnímala pouze ženu před ním a dceru na pláži. Jiná část situaci zpracovávala s mechanickou precizností. Bez vědomého záměru vykročil kolem Lyry, zaneřádného kuchyňského stolu a ošoupaného gauče páchnoucího hřebíčkovou vodou po holení. Prošel dveřmi a dospěl k zařízení, které se mohlo lehce vyvinout na smetišti nějaké civilizace strojů – změti prasklých obrazovek a trčících drátů, která hrozila se při dotyku rozpadnout. Galen upravit nastavení a zkoumal video na obrazovce.

Na jeho farmě přistával raketoplán.

Konkrétně loď T-3c třídy *Delta* vyznačující se ostrými hranami a holým kovem. Loď pilně prohledávala krajinu, zatímco její široká křídla se složila k přistání a podsvětelné motory snížily tah. Galen si prohlédl doprovodné údaje a nechal specifikace, aby se mu uhnízily paměti – ne snad proto, že by mohly být důležité, ale protože chtěl ještě na malou chvíli odložit, co mělo přijít. Nepustit na světlo důsledky toho, co viděl.

Zavřel pevně oči a dal si *tři* vteřiny, *dvě*, *jednu*.

Pak nastal čas přijmout to, že jeho rodinný život na Lah'mu je u konce.

„Lyro,“ řekl. Předpokládal, že byla blízko, ale neobrátil se, aby se podíval.

„Je to on?“ zeptala se. Její hlas zněl nebojácně, což Galena děsilo úplně nejvíc ze všeho.

„Nevím. Ale musíme –“

„Začnu,“ přerušila ho.

Galen přikývl a nespouštěl oči z ovládacího panelu.

Neměl sklony panikařit. Věděl, co je třeba dělat. Zkoušel si to na nečisto v těch vzácných dnech, kdy se o sebe farma postarala sama, nebo v těch méně vzácných nocích, kdy se mu vyhýbal spánek. Takové přípravy byly jedinou posedlostí, kterou si povolil. Otočil se k dalšímu přístroji, natukal kód a rychlými pohyby vytrhal řadu kabelů ze zdi. V hlavě zahájil další odpočítávání; jestli smazání dat neproběhne do pěti minut, začne s fyzickým ničením zařízení.

U předního vchodu uslyšel rychlé a lehké kroky. Otočil se a spatřil vtrhnout dovnitř Jyn se splepenými vlasy a obličejem od hlíny. Svou hračku nechala na poli. Galen pocítil nečekané bodnutí u srdce a obavu – plně si vědom toho, jak absurdní –, že ztráta Stormíka ji později, daleko od farmy, bude trápit.

„Mami –“

Lyra odstoupila od stohu šatstva, datapadů a jídla na cestu, který navršila na jednu židli, a klekla si před dívkou, jejíž bledé, útlé rysy zrcadlily ty její. „My víme. Neboj se.“

Galen k nim přistoupil a počkal, až si ho dcera všimne. „Jyn, vezmi si věci. Je čas.“

Rozuměla tomu, samozřejmě. Vždycky pochopila, když o něco šlo. Ale Galen teď neměl na hrdost čas.

Když Jyn odběhla do svého pokoje, obrátil se zpět k přístrojům. Data ještě nebyla odstraněna. A byly tu i další soubory, o které se musel postarat. Soubory, které měl smazat už na Coruscantu, ale místo toho je vzal s sebou na Lah'mu. (Proč to vlastně udělal? Z nostalgie? Z nemístné pýchy?) Otevřel zásuvku plnou droidích náhradních dílů a vyndal rameno zemědělského droida. Odklopil malý panel, zabořil konečky prstů do drátů a vylovil datový čip.

„Šifrovač, prosím,“ požádal.

Lyra mu podala kovovou kouli o velikosti dlaně. Vsunul do ní datový čip, a než o sobě mohl začít pochybovat, zmáčkl spínač. Koule se zahřála a vydávala zápach podobný spáleným vlasům. Hodil ji do zásuvky se součástkami a ucítil, jak se mu stahuje žaludek.

„Jestli musíš ještě něco udělat, udělej to rychle.“ Lyřin tón byl úsečný. Světlo na ovládacím panelu senzorů začalo blikat rychleji.

„Nastav místo setkání a vezmi Jyn,“ řekl. „Já to tu dokončím.“

Lyra se prudce narovнала nad balíkem zásob. „To v plánu nebylo, Galene.“

„Přijdu tam za vámi.“

„Musíš jít s námi.“

Její oči byly tvrdé. *Prosím, usměj se*, pomyslel si.

„Musím pro vás získat čas,“ vysvětloval.

Světlo senzorů zhaslo. Závada se nezdála pravděpodobná.

Lyra ho jen sledovala.

„To můžu udělat jen já,“ dodal.

Proti tomuto argumentu nešlo nic namítnat a Lyra se o to ani nepokoušela. Když Galen zamířil do Jynina pokoje, odkráčela do kuchyně a natukala něco do komunikátoru.

Zachytil jen útržek z toho, co Lyra říkala: „*Sawe – už je to tady. Přišel pro nás.*“

Jyn tam stála s napěchovanou aktovkou u nohou. Galen prohlížel věci, které v malé místnosti zůstaly: pár hraček a postýlka. Dalo se to snadno ukrýt. Dostatečně dlouho na získání několika dalších minut. Než se vrátil ke dveřím, odstrčil na stranu panenku.

„Jyn. Pojď sem.“

Rozmýšlel si, co jí řekne; uvažoval nad dojmem, který chtěl, aby si Jyn uchovala, kdyby to všechno skončilo špatně.

„Nezapomeň –“ Dával si úmyslně záležet na tom, jak to říkal. Doufal, že jí ta slova vryje až do morku kostí. „Všechno dělám jen proto, abych tě chránil. Řekni, že mi rozumíš.“

„Rozumím,“ potvrdila Jyn.

A tentokrát samozřejmě *nerozuměla*. Které osmileté dítě by rozumělo? Galen v jejím hlase slyšel zaznívat vlastní pošetilost a své ego. Sevřel ji v náručí, cítil na sobě její útlé teplé tělíčko a přišel na lepší vzpomínku, kterou jí mohl zanechat.

„Mám tě rád, hvězdičko.“

„Já tebe taky, tati.“

To mohlo stačit.

Podíval se na svou ženu, která už čekala. „Galene,“ začala a veškerá tvrdost byla náhle pryč.

„Běž,“ přerušil ji.

Poslechla a vedla s sebou i Jyn. Galen si dovolil ten luxus je při tom sledovat a uslyšel dcerčino poslední zmatené: „Tati?“ Pak opustily dům a on pokračoval v práci.

Posbíral poházené věci – další hračky, Lyřino oblečení, neumyté nádobí z kuchyně – a ukryl je do výklenků ve zdi, které s Lyrou už dávno přichystali. Zkontroloval nedokončené mazání dat a vrátil se v duchu k odpočítávání. Bylo několik vteřin po pěti minutách, které tomu vymezil. To znamenalo, že než přijdou jeho hosté, bude mít co dělat.

A tak, když konečně zaslechl přidušené hlasy blížící se k domu na farmě, valil se z jeho dvou podomácku vyrobených přístrojů na zpracování dat štiplavý kouř z uškvařených obvodů. Vykročil z předního vchodu pod zataženou oblohu, aby nově příchozí uvítal.

Skupina oděná do zářivě bílé a blyštivě černé postupovala k zápraží. Vůdcem skupiny byl hubený muž v Galenově věku v dokonale čisté, slonovinově bílé důstojnické uniformě. Hlavu držel zpřímá a pohyboval se odměřeně. Vánek se marně snažil rozfoukat pískově zbarvené vlasy pod jeho čapkou. Členové jeho doprovodu byli oděni do zbrojí připomínajících krovky zlatohlávka a třímali pistole a pušky, jako by se chystali do války. Vojáci kráčeli, když kráčel on, udržovali stejné tempo; Galenovi připadali jako pouhé součásti jejich nadříženého.

Muž v bílém se zastavil ani ne tři metry od něj. „Není snadné tě najít, Galene,“ řekl se sotva patrným úsměvem.

„O to právě šlo.“ Ani Galen se moc neusmíval, i když by mohl. Mohl nechat farmu i oblohu zmizet, z vojáků by se staly jen stíny a kolem sebe by vykouzlil kancelář na Coruscantu; sám sobě by dovolil uvěřit, že se tu opět pře se svým přítelem a kolegou Orsonem Krennicem.

Ale nemělo smysl se nechat unášet nostalgií. Orson to jistě věděl stejně dobře jako on.

Orson si natahoval rukavice, a přitom se s využitím celé délky svého krku rozhlížel po poli. „Ale farmaření? Muž tvého talentu?“

„Je to klidný život,“ odrazil jeho posměch Galen.

„A asi i osamělý.“

Těmito slovy Orson odhalil, jakou hru hraje a o co mu v ní jde. Galena to nepřekvapilo.

„Ano, co umřela Lyra,“ přisvědčil Galen.

Orsonovi zacukalo v koutku úst, jako kdyby ho to zaskočilo. „Upřímnou soustrast,“ řekl. Pak pokynul vojákům a přísnějším tónem přikázal: „Prohledat dům. Vypněte všechny přístroje – prozkoumají je technici.“

Čtveřice vojáků poslušně a rychle zamířila ke dveřím. Galen ustoupil stranou, aby mohli projít.

„Nenastražil jsi tam,“ pokračoval Orson, „doufám, nějaké pasti? Něco, co by mohlo zranit vlastence konajícího svou povinnost?“

„Ne.“

„Ne,“ zopakoval Orson. „Tvoje spolehlivost se mi vždycky zdála osvěžující. Galen Erso je *poctivý* člověk a nezmění to stres ani jiné okolnosti.“

Vojáci mezi sebou komunikovali v domě za Galenovými zády a on přemáhal nutkání otočit se. „Možná poctivý, ale pořád jenom člověk.“

Orson rozpráhl ruce na znamení přijetí argumentu. Vykročil, jako by se chtěl připojit k vojákům v domě, ale pak se zarazil. „Kdy zemřela?“ zeptal se.

„Jsou to asi dva nebo tři roky. Mám v tom trochu zmatek.“

„Byla to úžasná žena. A silná. Vím, že jsi ji velice miloval.“

„Co chceš?“

Říct to byla chyba. Galen jen stěží skryl trhnutí, když sám sebe uslyšel mluvit se znatelnou nervozitou. Čím déle tu hru hrál, tím víc času měly Lyra a Jyn na útěk. Místo toho mu docházela trpělivost.

Orson odpovídal mlhavě s předstíranou upřímností člověka příliš zničeného na to, aby lhal. „Projekt se zadrhl, Galene. Musíš se vrátit.“

„Máš mou maximální důvěru. I tvoji lidé.“

„Nemám,“ odsekl Orson. „Tak pokorný jsi nikdy nebyl.“

„A ty zase dost nevěříš svým schopnostem,“ odvětil klidně Galen. „Řekl jsem ti to, když jsme byli ještě skoro děti. Dokázal bys totéž, co já, ale ty jsi dal přednost fušování; raději jsi řídil lidi, než abys rozvíjel teorie. Vždycky jsem tvé rozhodnutí respektoval, ale nenech si jím zúžit vnímání světa.“

To vše byla pravda a jejím účelem bylo ranit Orsona s využitím slabých míst v jeho sebedůvěře. Galen zachovával uvažlivý a nenucený tón, který možná šel Orsonovi na nervy, ale Galena jeho vztek neděsil. Báł se jeho soustředění, výkonnosti a rychlosti; ne vzteklého běsnění.

Orson se jen ušklíbl – nucený úsměv, který se mu nepovedl. „Musíš se vrátit.“

Tolik k odvedení pozornosti. Galen se narovnal. Blížil se konec. „To neudělám. Teď patřím sem.“

„K házení hlíny lopatou? Měli jsme triumf na dosah, Galene. Chybělo *takhle* málo, abychom zajistili v galaxii mír a bezpečí.“

Za Galenem se ozval zvuk tříštící se keramiky, jak vojáci pokračovali v hledání. V duchu si vytvořil výčet nádobí a okrasných váz, ale pak seznam nechal být. Na ničem v domě nezáleželo.

„Pleteš si mír s hrůzovládou. Lhal jsi mi o tom, co jsme budovali.“

„Jen proto, že jsi tomu byl ochotný uvěřit.“

„Chtěl jsi zabít lidi.“

Orson jen pokrčil rameny. Ten argument ho nechal chladným. „Nějak člověk začít musí.“

Galen se skoro rozesmál. Vzpomínal na doby, kdy se mohl smát spolu s Orsonem a necítil jen beznadějný vzdor.

Z domu zaznívaly praskavé zvuky. Lámání nábytku na kusy a odhalování skrýší. Za chvíli bude mít Orson důkaz.

„K ničemu ti nebudu, Krennicu.“ *Provokuj ho. Zapři, že ho dobře znáš.* „Mozek mi už neslouží jako dřív.“ A teď už mohl jenom mluvit, už se nesnažil ho přesvědčovat, rozzlobit nebo cokoli jiného. Chtěl získat pár dalších vteřin, pár vzácných okamžiků pro Lyru a Jyn. „Nejdřív jsem si myslel, že to je jen práce – proseděl jsem pár nocí a snažil se vzpomenout si na vzorce a teorémy, ale už je neudržím v hlavě. Přičítal jsem to únavě a tomu, že jsem přestal soustředěně přemýšlet...“ Zavrtěl hlavou. „Ale je v tom víc. Zapomínám i na jednoduché věci.“

Orson si propletl prsty rukou v rukavicích a oči mu zářily krutým pobavením. „Třeba i na své dítě? Galene, jsi skvělý vědec, ale špatný lhář.“

Orson nepotřeboval, aby mu jeho vojáci nahlásili další postel nebo hračku zanechanou na poli. Galen už nemohl déle natahovat čas a nebyla žádná naděje na skrytí přítomnosti jeho rodiny na Lah'mu.

Modlil se, aby to Lyra zvládala lépe. Nikdy předtím ho nezklamala.

Galen zahnal i tuto myšlenku a představil si svou dceru v jejím náručí.

Lyra běžela s prsty sevřenými kolem křehkého zápěstí své dcery. Nešetrně ji táhla ji za sebou. Slyšela Jyn fňukat bolestí, cítila, jak vedle ní

dívka klopýtá, a toužila po tom ji zdvihnout oběma rukama, přenést ji přes kamení a přivinout ji na svou hrud.

Toužila po tom, jenže nemohla nést svou dceru a být přitom příkrčená tak, aby využila krytí mezi kopečky. Nemohla přidat dalších dvacet pět kilogramů k zásobám, které nesla na zádech, a udržet přitom stejnou rychlost. Lyra svou dceru milovala, ale láska je v ten den zachránit nemohla.

Do háje s tebou, Galene, pomyslela si, takhle nás poslat pryč.

Koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Otočila se, aby se ujistila, že to nebyl jen vítr, rychle zalehla na vlhkou půdu a stáhla s sebou Jyn. Od běhu už ji píchalo v boku. Dotyk chladivé hlíny na těle jí dělal dobře, ale čelo ji svědilo od potu a strachu. Vyhlížela zpoza kamenů a viděla půl tuctu postav – imperiální vojáky oděné do černé zbroje vedené důstojníkem v bílé uniformě – rychle kráčet k jejich domu na farmě.

Ne, to nebyl jen tak nějaký důstojník v bílém. Ten umrlčí oddíl vedl k domu *Orson Krennic*. Vedl ho ke Galenovi.

„Mami –“ zašeptala Jyn a zatahala ji za ruku. „Já toho pána znám.“

To Lyru zaskočilo. Jyn však měla mozek svého otce, když už ne jeho posedlost. Její paměť byla lepší, než kdy měla Lyra.

To je Orson, takzvaný přítel tvého otce, chtěla říct. Prohláňý parchant, který si o sobě myslí, že je vizionář. Místo toho zašeptala: „Pššt.“ A přiložila Jyn dva prsty na rty a pak ji políbila na čelo. „Musíme jít dál. Dej pozor, ať tě nevidí, ano?“

Jyn přikývla, ale vypadala vyděšeně.

Společně běžely tak rychle, jak Lyra v podřepu dokázala, aby nebyly vidět. Když vedla Jyn kolem základny komunikační věže, znovu ji začalo píchat v boku. Zastavila se a pohlédla k domu. Přes vojáky neviděla na Krennic a netušila, jestli Galen vyšel ven, ale skupina se zastavila u předního vchodu. Lyra si náhle představila, jak obrněné postavy pozvedají plamenomety, mění dům na popel a zuhelnatělý kov a její manžel křičí uvnitř...

Ale věděla, že k tomu nedojde. Dokud tu velel Krennic, Galen by zůstal naživu i dlouho potom, co by ony dvě zemřely. Neměl by jinou možnost než pro toho muže pracovat, dokud nebude starý a slabý, dokud ho rozum nezačne opouštět a Impérium neusoudí, že už mu není užitečný.

Lyra si uvědomila, že se právě rozhodla.

Sundala si batoh a přehrabovala se v něm, dokud nenašla, co potřebovala. Položila balík šatstva do trávy a vzala Jyn za ramena. Dívka se třásla. Opětovala matčin upřený pohled.

„Víš, kam jít, vid’?“ ujistila se Lyra. „Počkej tam na mě. Vyjdeš odtamtud, jenom když tě zavolám já.“

Jyn neodpověděla. Lyra viděla, jak jí zvlhly oči. Vnitřní hlas Lyře říkal: *Jestli ji tu teď necháš, je s ní konec. Vzala ji jí všechnu sílu.*

Lyra se však zavázala kráčet určitou cestou. Manžel ji potřeboval víc než dcera.

Ve spěchu si sáhla ke krku, ohrnula hrubou látku a prsty nahmatala třepící se šňůrku. Strhla si svůj náhrdelník a pozorovala, jak se přívěsek houpe ve vánku. Do zubatého a kalného krystalu byl na jedné straně vyryt nápis. Něžně Jyn přetáhla náhrdelník přes hlavu. Holčička se nepohnula.

„Věř Síle,“ řekla Lyra a přinutila se k úsměvu.

„Mami –“

„Přijdu za tebou,“ zašeptala Lyra. „Teď běž.“

Ovinula Jyn svými pažemi – *Ndrž ji moc dlouho. Nedávej jí čas na přemýšlení* – otočila dívku zády k sobě a postrčila ji kupředu. Lyra sledovala, jak její dcera klopýtá mezi kameny, dokud jí nezmizela z dohledu.

Byl čas soustředit se na něco jiného. Jyn by měla být v bezpečí. Ve větším bezpečí, pokud Lyra udělá, co měla v plánu, a v ještě větším, pokud při tom uspěje, ale v každém případě byla dívka v bezpečí. Ohlédla se zpátky k domu a skupině shromážděné u vchodu, zvedla balík šatstva a vracela se stejnou cestou zpět. Snažila se držet při zemi a zrychlila, když uviděla, že čtyři vojáci vstoupili do domu a uvolnili tak pohled na Galena a Krennicu stojící proti sobě. Slabě slyšela i jejich hlasy. Krennic právě úlisně prohlašoval: *Nějak člověk začít musí.*

Nečekala, že se jí příležitost naskytne tak brzy. Bývala by potřebovala víc času k naplánování. Avšak nemohla si být jistá, že Krennica ještě někdy zastihne s méně strážci. Narovнала se a pospíchala s balíkem pevně přivinutým k sobě.

Krennic ji uviděl první, ale promluvil pouze ke Galenovi. „Á, podívejme! Lyra vstala z mrtvých. To je zázrak.“

Galen se obrátil jejím směrem. Zřídka kdy viděla v jeho tváři takovou bolest. „Lyro...“ Díval se však za ni a hledal v polích Jyn.

Lyře se téměř chtělo usmát.

Vojáci v černém pozvedli své zbraně. „Stát!“ vyštěkl Krennic.

Lyra nechala oblečení spadnout z náruče a pozvedla blaster, který za tou kupou skrývala. Namířila hlaveň na Krennicu a cítila pod svým prstem chladnou spoušť. Na vojáky se nedívala. I kdyby ji zabili, stačil jí jediný pohyb prstem.

Vojáci drželi své zbraně skloněné. Krennic se na Lyru ušklíbl. „Zase děláš problémy.“

„Neodvedeš ho,“ řekla Lyra.

„Ne, jistěže ne. Odvedu vás všechny. I tebe a tu malou. Budete si žít jako v bavlne.“

„Jako rukojmí.“

Takový život už jednou žila. Nebo aspoň dost podobný. Nijak netoužila si to zopakovat.

Krennic vypadal nevzrušeně. „Jako ‚hrdinové Impéria‘.“

Lyra jedním uchem zaslechla Galenův hlas. „Lyro. Polož to.“ Obavy v tónu jeho hlasu působily na její paži jako těžká ruka tlačící její zápěstí dolů. Stále však blaster držela nahoře a svého manžela ignorovala.

Krennic se už neusmíval. Lyra nechala ta slova, hrozbu, doznít. Představovala si to už dříve, v duchu znovu a znovu promlouvala k muži, který jí zničil život, a skutečnost jí nyní pro změnu zase připadala jako sen. „Necháš nás jít,“ řekla. „Uděláš to, protože jsi zbabělý egomaniak. A jsem si jistá, že pokud tě tvoji nadřízení nechají žít, zase po nás půjdeš jindy, ale to nevádí. *Teď* nás necháš odejít. Rozumíš?“

Krennic pouze přikývl a řekl: „Neudělej hloupost.“

Cítila ve vojácích stoupající napětí. Nějak vytušila, že na ni Galen zírá v hrůze. A najednou si uvědomila, že špatně odhadla zbabělost Orsona Krennicu – že se změnil za tu dobu, co se neviděli, nebo že ho vlastně ani za starých časů nikdy nepochopila.

Jyn bude i tak v bezpečí.

Snad mohla ještě pořád zachránit i svého manžela.

„Nikdy nevyhraješ,“ řekla.

Krennic vztyčil hlavu v povýšeném gestu určeném soupeři, který byl zahrán do kouta.

„Udělej to,“ vyzval ji.

Lyra zmáčkla spoušť, cítila kopnutí blasteru i v okamžiku, kdy se neda-leko zablesklo a žhavé paprsky jí rozervaly hrud. Výstřely vojáků uslyšela,

až když ucítila bolest – tupé, téměř paralyzující bodání v celém těle, obalené prstenci trýzně. Svaly jí pulzovaly téměř jako napjaté provazy. Galen volal její jméno a spěchal k ní, ale ona už padala a neviděla ho. Viděla jen Krennica, který vrčel bolestí a svíral si začernalé doutnající rameno.

Kdyby Lyra mohla křičet, křičela by ne v agonii, ale zlostí. Nicméně křičet nemohla a v hořkosti se propadla do temnoty.

Její poslední myšlenkou bylo: *Kéž by to Galen nemusel vidět.*

Poslední, co slyšela, byl Galen volající její jméno a zlostný hlas příkazující: „Mají dítě. Najděte ho!“ Ale už byla příliš daleko na to, aby těm slovům rozuměla.

Jyn nebyla neposlušná holčička. Nerada zlobila. Když jí rodiče něco nařídili, *skoro vždycky* uposlechla. Ne hned, ale nakonec (*skoro vždycky* to bylo nakonec) ano. Nezasloužila si trest.

Věděla, že by neměla sledovat svou matku, jak mluví s tatínkem a pá-nem v bílém. Ale nemohla vědět, co se stane. Nemohla vědět, co vojáci udělají...

Mluvíli snad o ní? Byla to její vina?

Maminka se nehýbala. Tatínek ji držel v náručí. Jyn se rozplakala, ale potlačila výkřik, protože musela být statečná. *Musela* být.

Viděla, jak byla maminka vystrašená. Ať byli ti cizí lidé kdokoli, Jyn věděla, že by jí ublížili také.

A věděla, co má dělat. Teď musela být hodná. Teď to musela napravit.

Při běhu se jí těžce dýchalo. Teklo jí z nosu a z očí a hrdlo se jí svíralo. V dále slyšela hlasy, elektronické hlasy, jaké měli droidi, nebo tlumený hovor přes vysílačky. Vojáci šli za ní.

Hlasitě sípala a to ji mohlo prozradit. Tvář jí hořela jako oheň viditelný na kilometry daleko. Věděla však, kam běží. Tatínek se snažil předstírat, že je to hra, *vždycky* když ji vyzval, aby se utíkala co nejrychleji schovat, ale ona ho prohlédla. Jednou se na to zeptala maminky; ta ji jen vzala za ruku, usmála se a řekla: „Prostě taky předstírej, že je to hra. Tvůj otec se pak bude cítit lépe.“

Snažila se to předstírat i teď, ale šlo to těžko.

Našla skrýš, kterou jí tatínek ukázal mezi hromadami balvanů. Zvedla poklop zapuštěný do svahu a třásla se tolik, že se jí skoro nepo-

vedlo ho vytrhnout. Uvnitř byl žebřík vedoucí do spodní části, ale Jyn zůstala u víka, které opět přiklopila. Poklopem pronikal proužek světla a osvětloval zaprášený a potemnělý vnitřek.

Přitáhla si kolena k hrudi, kolébala se dopředu a dozadu, zpívala si jednu z matčiných písniček a ignorovala svou usazenou tvář a špinavé ruce. Tohle také patřilo k předstírání. Musela teď čekat. Nic jiného v úkrytu dělat neměla.

Maminka nebo tatínek si pro ni přijdou.

Cítila kouř a ten ji v očích pátil víc než slzy. Viděla vojáky, jak se pohybují mezi balvany, ale i když se pořád vraceli, poklopu si nevšimli. Nikdy neodhalili její úkryt. Když se denní světlo začalo vytrácet, odešli a Jyn slezla po žebříku níž.

Spodní část byla příliš malá na to, aby byla pohodlná, a byla přeplněná zásobami potravin a přístrojů, ale mohla si tam sednout. Rozsvítila lucernu, sledovala, jak její mdlé světlo kolísá v noční tmě, a poslouchala hřmění bouřky venku a dešťovou vodu tekoucí z kopce nad ní. Snažila se spát, ale nikdy neusnula na dlouho – kapky deště zatekly do jeskyně a neustále jí padaly na čelo a rukávy.

O tom neustálém kapání se jí dokonce i zdálo. O těch mokrých nepravidelných zásazích. V jejích snech občas maminka padla k zemi právě ve chvíli, kdy na Jyn dopadly kapky deště.

Když přišlo ráno, probudil ji zvuk skřípajícího kovu nad ní. Na okamžik to považovala za další ze svých snů a myslela si, že konečně dorazila maminka nebo tatínek – věřila, že to, co viděla den předtím, byla jen noční můra nebo další z tatínkových her.

Ale jen na okamžik.

Vzhlédla. Poklop se otevřel a nad ní se objevila silueta obrněné postavy s tmavou tvářící zbrázděnou jizvami. Muž shlédl dolů na Jyn očima, které se zaleskly ve světle lucerny, a řekl velitelským hlasem:

„Pojď, mé dítě. Máme před sebou dlouhou cestu.“

Orson Krennic na palubě raketoplánu pozoroval Galena a přemýšlel, kdy se ten muž konečně odpoutá od nosítek, kde ležela natažená mrtvola jeho ženy. „Vezmeme ji domů,“ řekl Krennic. „Slibuji.“

Galen neřekl nic a hladil ruku své ženy.

Co jiného jsem mohl čekat, pomyslel si Krennic.

Lyra mohla žít, nebýt její pošetilsti. Krennic pro Galena a jeho rodinu riskoval život a dával Lyře až do poslední chvíle šanci se vzdát, místo aby svým vojákům dal hned pokyn k palbě. *To byl nejbezpečnější způsob* – jeho elitní umrlčí vojáci nebyli *přívětiví*, a kdyby záleželo na nich, ukončili by patovou situaci mnohem méně milosrdně.

Ona ho postřelila!

Snažil by se Lyru pro Galenův klid v duši ušetřit, protože si uvědomoval, že génius nejlépe pracoval, když neměl starosti – a ano, také na znamení srdečnosti, či snad dokonce přátelství, které s Galenem kdysi sdílel. Dobrovolné vyhnanství však Galena změnilo – už nebyl tím chladně uvažujícím mužem, který dokázal vykládat fakta bez předsudků. Vše, co Krennic řekl nebo udělal, si Galen vykládal jako další bezcitný trik intrikánského válečného štváče.

To Krennica rozčilovalo – ovšemže ho rozčilovalo tak příkré zavrnutí tolika let vzájemného porozumění –, mohl toho však i *využít*. Pokud se Galen odmítne změnit (mohl se muž, který se tak rychle změnil jednou, změnit podruhé?), pak se Krennic bude chovat jako netvor, aby si zajistil jeho spolupráci.

Obvaz na rameni mu znehybňoval paži. Na celkové zotavení bude potřebovat týdny, ne-li měsíce, a čekalo ho kdovíkolik hodin strávených v nádržích s léčivou bactou. Po vyprchání analgetik bude bolest značná, to ale ještě byl schopen odpustit; na rozdíl od promarněného času.

Všechno, co Galenovi dlužil, bylo nyní splaceno.

„Tvé dítě najdeme,“ prohlásil sebejistě.

Galen nezvedl zrak od Lyřina těla (další dar od Krennica – kdo jiný by ji převezl domů na řádný pohřeb?). „Myslím, že pokud jsi ji ještě nenašel,“ zašeptal Galen, „tak už je nepravděpodobné, že uspěješ.“

Krennic se naježil, ale věděl, že je na těch slovech něco pravdy. Jyn nepochybně pomohl někdo zvenčí – signál odeslaný z domu na farmě tomu napovídal – a Krennic zatím nemohl podceňovat schopnosti jejího zachránce. Doufal, že prozkoumání komunikačních stanic, bez ohledu na to, jak moc je Galen poničil, odhalí detaily. A podle výsledků obrátí situaci ve svůj prospěch.

Pokud si Galen nebyl jist osudem své dcery – pokud jen vyslal běžný nouzový signál nebo nabídl odměnu za vyzvednutí každému pašeráko-

vi či nájemnému lovcí v dosahu příjmu –, pak by Krennicovo zarputilé pronásledování dívky mohlo Galena přimět spolupracovat. Galen by to samozřejmě nikdy nepřiznal, ale vědomí, že jeho dcera je v imperiálních rukou, by ho drželo na uzdě.

Naopak pokud Galen *přesně* věděl, kdo Jyn zachránil, pak možná bylo nejlepší nechat to plavat a hrozbu imperiální akce si ponechat jako podnět ke spolupráci.

To vše ale, jak si Krennic náhle uvědomil, byly starosti na pozdější dobu. Byl natolik pohlcený svým úkolem, že si ani neužíval vítězství.

Po dlouhém hledání byl Galen zpět v jeho rukou. Vědecké nezmary a konstrukční problémy sužující Krennicovy týmy už brzy zmizí. Ustavičné popichování od lidí jako Wilhuff Tarkin – byrokratů bez jakéhokoli povědomí o skutečném *rozsahu* Krennicových úspěchů – záhy skončí. To byly skutečnosti, které stály za oslavu.

Krennic se na Galena usmál a laskavě zavrtěl hlavou. „Tvá žena bude pochována se všemi poctami. Obřad bude hned, jak dorazíme na Coruscant. Ale mezitím... bychom si mohli promluvit o práci?“

Galen se konečně otočil a s odporem na Krennica pohlédl.

Pak téměř neznatelně přikývl.

DODATKOVÁ DATA: ZPRÁVA VÝZVĚDNÉ SLUŽBY POVSTALECKÉ ALIANCE

[Dokument #NI3814 („Situační analýza týkající se Jedhy aj.“), s časovou značkou přibližně třináct let po odvedení Galena Ersa Orsonem Krennicem; z osobních materiálů Mon Mothmy.]

Neexistují žádné hmatatelné důkazy o meziplanetárním konstrukčním projektu, který by v obrovském rozsahu spotřebovával imperiální zdroje (živé, finanční i materiální). To na věci zůstává podstatné už od začátku našeho vyšetřování.

Přesto však, jako už dříve, považujeme toto prohlášení za nedostatečné a naši situaci za vážnou.

Je třeba zmínit, že pokračuje velké taktické rozmísťování imperiálních sil na strategicky nevýznamných světech jako Jedha, Patriim, Eadu, Horuz a dvanáct dalších. Časté výpadky komunikace analýzu tohoto rozmísťování mimořádně ztěžují a máme důvod se domnívat, že náš seznam není ani přesný, ani úplný. Nicméně víme, že se na většině zmíněných světů nacházejí zařízení těžební, výrobní nebo výzkumná a vývojová. Později jsme se dozvěděli, že několik z těchto světů má řadu nestandardních bezpečnostních protokolů dalece přesahujících imperiální normy.

Z těchto světů jsme zachytili několik oficiálních sdělení poslaných Orsonu Krennicovi, řediteli výzkumu pokročilých zbraní Impéria. Zatím je nedokážeme dešifrovat.

Z těchto světů jsme zachytili i několik komuniké poslaných jistému „Galenu Ersovi“. Zatím je nedokážeme dešifrovat ani potvrdit, zda je zmíněný „Galen Erso“ bývalý ředitel několika projektů zkoumajících vysoké energie (včetně projektu „Nebeská energie“ – viz poznámky) kdysi sídlících na Coruscantu.

Zachytili jsme několik oficiálních sdělení zmiňujících budoucí zbraňovou zkoušku neurčitěho rozsahu.

Naše pokusy rozkrýt imperiální aktivity spojené s touto záležitostí vedly ke ztrátě několika agentů. Žádáme o další personál. Pokusy o navázání spolupráce se Sawem Gerreroem na Jedě byly na doporučení generála Jana Dodonny ukončeny.

Chápeme, že naše obavy jsou ve vedení rady Aliance přijímány s výhradami. Nerozporujeme, že by zdroje výzvědné služby měly být soustředěny na Senát, pokud je nějaká naděje na mírové politické vyřešení většího konfliktu. Několik analytiků odmítlo k tomuto dokumentu připojit svá jména v obavě, že by mu tak mohli dát „přílišnou důvěryhodnost“.

Co jsme zmínili výše, však není žádná konspirační teorie a nevědomost nás neochrání před tím, co budeje Galaktické impérium.

Úplné hlášení je v příloze.

KAPITOLA 1

PRSTENEC KAFRENE BYL monumentálním stavebním dílem zbudovaným z duraoceli a plastoidu, ukotveným mezi dvěma zdeformovanými planetkami v kafrenském pásu asteroidů. Byl založen aristokracií Staré republiky jakožto důlní kolonie s jediným účelem – zbavit každý kámen v okruhu deseti milionů kilometrů všech minerálních zdrojů, po kterých mohla galaxie zatoužit. Zklamání jeho zakladatelů, když zjistili, že takovéto vzácné minerály jsou v kafrenském pásu přinejlepším nedostatečné, mu vyneslo neoficiální slogan, který se ve formě křiklavého, fosforeskujícího graffiti klenul nad zadním přístavním dokem: KDE SE Z DOBRÝCH SNŮ STÁVAJÍ ŠPATNÉ.

Nyní byla z Prstence Kafrene obchodní stanice v hlubokém vesmíru a zastávka pro ty nejzoufalejší cestovatele v tomto sektoru. Mezi ně se nyní počítal i Cassian Andor.

Už měl zpoždění a věděl, že pokud nevzbudil pozornost při vylodění, tak nyní už určitě ano. Po hlavní cestě se pohyboval až příliš rychle a rameny se prodíral mezi muži, ženami a nelidmi neurčitého pohlaví. Všichni měli patřičně těžkopádný způsob chůze lidí odsouzených k živo-

tu na místě, jakým bylo Kafrene. Mezi cestou a vzdálenými kamennými uličkami stálo tisíc plechových chatrčí a zřušovaných prefabrikovaných obydlí recyklovaných z jiných kolonií; kromě hlavních cest tu neexistoval žádný územní plán, který by se neměnil téměř každý den. Dokonce i dělníci vracějící se domů ve světle umělého soumraku se raději drželi velkých dopravních tepen. Cassian se snažil mírnit své tempo a spíše jít s davem než se jím prodírat silou. Nevedlo se mu to a představoval si, jak by tím asi zklamal svého mentora: *Povstalecká aliance tě vycvičila líp.*

Ale už byl na cestách moc dlouho, od Coruscantu po Corulaga ještě dál, přičemž měl pocit, jako by chytal volná vlákna složité tapiserie, na jejíž celou plochu nemohl nikdy dohlédnout. Draze platil ve formě kreditů, stráveného času a krve za kusé informace a opakované potvrzování dávno ověřených faktů. Už utratil příliš mnoho na to, aby se teď na Základnu Jedna vrátil s prázdnýma rukama, a začínalo se na něm projevovat zklamání.

Přešel ulici a ucítil čpavek linoucí se z ventilační šachty – zplodiny z obytného komplexu pro cizince. Potlačil kašel, vkročil do mezery mezi dvěma činžovními domy a proplétal se bludištěm průchodů, dokud nedorazil do slepé uličky sotva širší než na rozpětí paží.

„Už jsem chtěl vypadnout,“ ozval se hlas plný nervózní podrážděnosti. Mluví se vynořil z přítmi – člověk s kulatým oplácaným obličejem a tvrdýma očima oblečený do flekatého a vybledlého oděvu. Bezvhládnou pravou ruku měl zavěšenou na pásce. Cassian na muže zaměřil pohled a snažil se roztřídit vzdálené zvuky z ulice: hlasy, rachocení skládaného zboží, nějaké syčení a něčí křik. Ale žádné pozdvižení ani skřehotání komlinků.

To stačilo. Pokud ho pronásledovali stormtroopeři, pak nebyli připraveni střilet.

„Dřív jsem to nestihl,“ odpověděl Cassian. Svou paranoiou uklidil až do zadní části mozku – tam nepřekážela, ale pro každý případ byla po ruce.

Tivik přistoupil ke Cassianovi a k ústí uličky a přitom si otřel dlaň o bok. „Musím zpátky na palubu. Pojd.“

„Kam tvá loď letí?“ zeptal se Cassian. „Zpátky na Jedhu?“

Tivik se nezastavil. Jestli bude chtít pokračovat, bude se muset za okamžik protáhnout kolem Cassiana. „Odletí beze mě,“ řekl. „Krademe tady municí –“

Cassian přenesl váhu a rozkročil se, čímž Tivikovi zastoupil cestu; nebyl velký, ale věděl, jak se udělat *hrozivější*. Tivik sebou trhl a ucouvl o krok zpět.

Co se týkalo informátorů, s nimiž Cassian pracoval, patřil Tivik k těm, kteří mu šli víc na nervy. I přes všechny své chyby však Tivik myšlenke Povstání skutečně věřil; byl také naprostý zbabělec, který se vždy snažil utéct před morální odpovědností, k níž se zavázal. Dobře spolupracoval, když na něj někdo zatlačil. A po posledních několika dnech, kdy se po Tivikově zprávě plné náznaků snažil urychleně dostat z Corulagu, měl Cassian chuť trochu nátlaku použít.

„Máš zprávy z Jedhy?“ zavrčel. „No tak... letěl jsem pro ně přes celou galaxii.“

Tivik opětoval Cassianův upřený pohled a pak povolil.

„Imperiální pilot... jeden z těch, co převážejí náklad z Jedhy. Včera dezertoval.“

„No a?“ Zběhnutí níže postavených imperiálů nebyla neobvyklá věc. Však také tvořili zhruba polovinu pěších vojáků Povstání. Tivik to věděl zrovna tak dobře jako Cassian.

„No a ten pilot tvrdí, že ví, proč na Jedě vlastně probíhá těžba. Vykládá všem, že stavějí zbraň.“ Tivik ta slova vyplivl jako hořkou kůru. „Ty krystaly Kyber potřebujou do ní. Přinesl o tom zprávu a říká, že má důkaz –“

Cassian se v duchu probíral tím přívalem informací, porovnal je s tím, co už věděl, a pak přiřadil svým obavám nové priority. Kvůli tomu sem přišel, ale zrovna tohle nečekal. Už dříve se objevily zmínky o nějaké *zbrani* a všechny se – třeba na Adalogu nebo v Zemiahově doupěti – ukázaly jako nepravdivé.

Puls se mu zrychloval. Možná se nakonec na Základnu Jedna přece jen nevrátí s prázdnýma rukama.

„Co je to za zbraň?“ zeptal se.

Hlasy na ulici zesílily a ozvěna v uličce je zkreslovala. Tivik se schoulil do sebe a z malého muže se rázem stal zdánlivě ještě menší. „Hele, musím jít.“

„To ty jsi zavolal mě. Věděls, že je to důležitý –“

„Neměl jsi dorazit tak pozdě!“ odsekl Tivik. Oči měl skelné rozrušením.